

Toamna la Potoci

Adrian Păunescu

Deodată vine toamna la Potoci
și ne găsește pregătiți de vară
și spic avem în păr și soare-n voci
și-brăcămintea ni-i așa ușoară.

Din munți se prăbușește-ntâiul frig,
pădurea-nvață iar să se încline,
prin trăsnete ultime te strig
și numai păstrăvul se simte bine.

Se duc la vale bulgări de noroi
Și Tiruri pe șosele derapează,
ultima zi de vară plânge-n noi,
am ochii arși de dorul de amiază.

Și lacul verde cum s-a tulburat!
Tot răul de pământ îi cade-n unde
și-un nor de griji plutind din sat în sat,
în zbuciumul perdelelor pătrunde.

Și suntem încă însoriți la chip
și ploaia la odaie ne condamnă,
ca o caligrafie în nisip
se scrie-n noi întâia zi de toamnă.

O toacă bate-n ploaie, undeva,
să dea secundeii mărginiri solemne?
Sau într-o curte când e vreme rea,
un gospodar bătrân mai sparge lemne.

Delfin s-aduceți și s-aduceți foci
și toată sarea lacrimilor noastre,
să-ntemeiem o mare la Potoci,
o mare verde cu sclipiri albastre.

Se oglindește păstrăvu-n cuțit
când sare să ne muște de picioare,
dar e târziu și toamna a venit
și-i semn de dragoste și milă mare.

Spre-a fi senini deschidem ochii mari,
noi cei cu bolta în priviri ascunsă,
o navă trece fără marinari

și caută un port din frunză-n frunză.

Deodată vine toamna peste noi,
ceva ce n-a mai fost deodată vine,
e frig și nu e cale înapoi,
mă-mbrac în tine și te-mbraci în mine.